Λογοτεχνική Εστία

Του 1ου Γενικού Λυκείου Περάματος

Έτος 6ο - Φυλλάδιο 7ο

Μάιος 2019

"Λογοτεχνική Εστία" , περιοδικό λογοτεχνικής έκφρασης των μαθητών του 1ου ΓΕΛ Περάματος.

Σημείωμα έκδοσης

Έβδομο τεύχος για τη «Λογοτεχνική Εστία», η οποία συμπληρώνει φέτος πέντε χρόνια έκδοσης.

Οι μαθητές συνομιλούν δημιουργικά με αξιόλογα κείμενα της νεοελληνικής λογοτεχνίας και παράγουν τα δικά τους ποιήματα και πεζογραφήματα, με πολύ ενδιαφέρον αποτέλεσμα, χωρίς βέβαια να λείπουν και πολλές εντελώς πρωτότυπες δημιουργίες τους, στην ελληνική αλλά και την αγγλική γλώσσα!

Ελπίζουμε να απολαύσετε τη δουλειά τους!

Καλή ανάγνωση!

Συντακτική ομάδα : Εριφύλη Ρούσση
Κων/νος Στρατής
Λήδα Τσακωνίτη
Βαγγέλης Βλάχος
Κων/να Κοντού
Ανδρέας Λαζαράκος

Το εξώφυλλο και οι φωτογραφίες είναι του Β.Μ. 'θαλασσινά τοπία'

Υπεύθυνοι καθηγητές: Αράπη Αθανασία (φιλόλογος)
Μπάλλα Αθηνά (φιλόλογος)

(Η Θεσσαλονίκη πριν τις μέρες του 1969 μ.Χ.)

Στην οδό Αιγύπτου-πρώτη πάροδος δεξιά.
Οι χωματόδρομοι έχουνε γεμίσει από πολύχρωμα σκονισμένα ρούχα, φθαρμένους αγκώνες και σχισμένα γόνατα.
Τα γέλια των παιδιών ταξιδεύουν με τον ήχο των κυμάτων.
Τραγουδούν χαρούμενα και αμέριμνα, ανίκανα να κατανοήσουν τι επρόκειτο να συμβεί.

Ανδρέας Λαζαράκος

Για πάντα παιδιά

Κράταγε στα χέρια της κίτρινα λουλούδια.
Οι ακτίνες του ήλιου της χάιδευαν τα μαλλιά .
Για έρωτα ακούγονταν τραγούδια.
Πάντα αναζητούσε μια ζεστή αγκαλιά.
Όταν την κοίταζε, έβλεπε τον παράδεισο.
Εκείνος την αγαπούσε με όλη του την καρδιά.
Εκείνη ένιωθε πως βούλιαζε σε σκοτεινή άβυσσο.
Αυτοί ήταν ακόμη μικρά παιδιά.

Του έρωτα τους χτύπησε το βέλος.
Ήθελαν να είναι μαζί όλη την ώρα.
Κι οι δυο φοβόντουσαν μην έρθει το τέλος
Σαν να τον κοίταζε πρώτη φορά ένιωθε τώρα.
Πάντα προσπαθούσε να της θυμίζει τα παλιά .
Εκείνος τη γνώρισε μια ξάστερη βραδιά.
Εκείνη έμοιαζε σαν άγγελος με καστανά μαλλιά.
Αυτοί ήταν ακόμη μικρά παιδιά.

Προχώραγαν με τα χέρια τους δεμένα.
Παράλληλα στα κύματα, στην παραλία.
Και οι δυο τους, πνεύματα ενωμένα.
Μαζί του ήθελε ζωή άλλη μία.
Της έλεγε “ανήκεις μόνο σε’μένα! “
Ήταν δύο σώματα μέσα σε μια καρδιά.
Τα βήματά τους πάντοτε συγχρονισμένα.
Αυτοί ήταν ακόμη μικρά παιδιά.

Θυμάται εκείνος πως στα μάτια τον κοιτούσε.
Θαυμάζει εκείνη τη σκοτεινή του τη ματιά.
Κανένας τώρα πια δεν απορούσε.
Αυτοί ήταν ακόμη μικρά παιδιά.

Μ. Α.

«Vaes Mars»

Στις κοιλάδες τις ερυθρές
του πλανήτη του πολέμου.
ναι, εκεί θα ‘θελα να ‘μαι,
με τις μηχανές των ανθρώπων.

των ανθρώπων που,
τα κόκκινα ταύτα εδάφη,
φοβούνται.

αγνοήστε με,
ναύτες των άστρων και των κόσμων,
αφήστε με στην μοίρα μου·

θέλω να την ακούσω,
την κοσμική σιγή.
δίχως κοσμικές παρεμβολές
ούτε γήινα προβλήματα.

εκείνη την σιγή,
που διαπερνά τοίχους
και τύμπανα σπάει.

Κωνσταντίνος Στρατής

Άγρυπνες νύχτες…
Η επιτυχία είναι προνόμιο των τολμηρών.
Η επιτυχία των ονειροπόλων!
Διότι όσοι ζουν με το όνειρο ανυπομονούν για το αύριο!
Για την επιτυχία … περιμένουν … μα…
η νύχτα τελειώνει , ο ήλιος ανατέλλει
κι εκείνοι παραμένουν στα μεσάνυχτα…
Κάποιοι ξυπνούν πριν την αυγή και
Υποφέρουν απ’ το σκοτάδι,
Φοβούνται -ίσως – τα θηρία
της νύχτας!

Οι πρώτες ακτίνες φωτίζουν το δωμάτιο. Κάποιοι θα ξυπνήσουν, Κάποιοι άλλοι , όχι, και κάποιοι άλλοι δεν κοιμήθηκαν ποτέ…

Λήδα Τσακωνίτη

Cause somebody stole my car radio

Αγναντεύω κάτι τρανό· κάτι σπουδαίο.
Ενώ οι πνεύμονες μου γεμίζουν και σκάνε.
γεμίζουν με φωτιά, εκπνέουν πόθο αέρινο.
κατανοώ πως η ώρα μου πλησιάζει.

Έχω δαύτες τις σκέψεις συχνά·
και πρέπει να ξαναπάρω αυτό που κάποτε πήρα
καθώς κάποιος έκλεψε το ράδιο μου,
και κάθομαι στην σιγή.

Μερικές φορές, η σιγή είναι βίαιη.
Η περηφάνια μου δεν είναι πλέον μέσα μου,
είναι στο μανίκι μου.
το δέρμα μου θα ουρλιάξει!
Θα μου θυμίζει ποιον σκότωσα στα όνειρά μου.

μισώ δαύτο το αμάξι που οδηγώ,
δεν υπάρχει διαφυγή.
πρέπει να αντιμετωπίσω το τι νιώθω,
και δεν υπάρχει κάτι να με αποσπάσει
ή να κρύψει το τι νιώθω.
θα μπορούσα να στρίψω το τιμόνι.

(μεταφρασμένο-παραφρασμένο απόσπασμα από το τραγούδι Car Radio των Twenty One Pilots)

«Διάσταση Απόστασης»

Κάπου, κάποτε
σε σκεφτόμουν.
Και στο κάπου,
στο κάποτε,
σε ποθούσα.
μα εσύ δεν ήσουν εκεί
στο κάπου και στο κάποτε.
ήσουν αλλού,
κάπου και κάποτε που εγώ ποτέ δεν θα ‘μουν.

ήσουν σε πεδιάδες πράσινες
και εγώ σε πλακόστρωτα, φθαρμένα πεζοδρόμια.
ήσουν σε μέρη εύζωα
και εγώ σε πύρινες κολάσεις.

Δεν ήσουν ούτε στις οροσειρές που είναι ο νους μου,
μα ούτε στην κοιλάδα που είναι η καρδιά μου.

Μα εγώ σε έψαχνα.
μα ήλπιζα πως θα ερχόσουν.
στο κάπου, κάποτε.

Κωνσταντίνος Στρατής

Με αφορμή τον Καρυωτάκη

Είμαστε
κάτι
ονειροπόλοι που βυθίζονται σε μάτια θάλασσες
που ονειρεύονται
το ασήμαντο που φεύγει
το αναντικατάστατο που ξεπερνιέται.

Είμαστε
κάτι
ανθρωπάκια που κολυμπάνε
στο ατόφιο που αναδύεται
στο μοναχικό που φοβάται.

Είμαστε
κάτι
πότες, απατεώνες που νιώθουν
το όμορφο που γοητεύει,
το υπέροχο που τελειώνει.

Είμαστε
κάτι
όμορφο που λεηλατεί τον εαυτό του
το μικρό που σπανίζει,
το άψυχο που όμως ζει.

Είμαστε
.....

Τι είμαστε τελικά;

Η ποιητική απόπειρα είναι το αποτέλεσμα της συλλογικής προσπάθειας του τμήματος Β4

Μες στο πλήθος

Μες στο πλήθος,
όταν για γυναίκες και προβλήματα μιλάνε,
συνειδητοποιώ την ζωή μου.
Και η ζωή μου είναι αδειανή.
Ένα κενό έρωτα.
Πότε θα αγαπήσω;
Πότε θα έχω κάποιον να σκέφτομαι
σε αυτά τα μελαγχολικά τραγούδια;

Κωνσταντίνος Στρατής

Με αφορμή την Ιθάκη του Καβάφη

Η αρχή της ζωής
Τες άσχημες σκέψεις διώξε
το μεγάλο ταξίδι άρχισε,
να το χαρείς με την ψυχή σου.
Σε έδωσε εμπειρίες, σε έδωσε
αναμνήσεις, σε χάρισε σιγά σιγά
το θησαυρό της ψυχής σου.

Τες φοβερές σκιές μη τες
φοβάσαι, να΄χεις το νου σου,
θα σε κάνουν δυνατό.
Φύε τώρα, συνέχισε,
το ταξίδι σου να κάμεις ευχάριστο
δίχως κακό μόνο χαρά.

Μείνε δυνατός γιατί σε έχει
προικήσει το ταξίδι, άφθαρτο
σε έκαμε, σε έμαθε να
προσπαθείς, να πετυχαίνεις
και σ'άφησε να πετάξεις.

Περιμένει τώρα, σε έχει δει
να μεγαλώνεις, να εξερευνείς
αλλά ακόμα περιμένει, μα
τι να κάμει; Τώρα βλέπει
την επιτυχία σου, χαίρεται
κι ύστερα φεύγει και σε
αφήνει ολοκληρώνοντας την
αποστολή.

Β.Χ.

Μάνα με τους εννιά σου γιους και με τη μια σου κόρη

Μάνα με τους εννιά σου γιους και με τη μια σου κόρη
εγώ ο Χάρος ήρθα εδώ τη μοίρα σου να ορίσω.

Στο σπίτι τούτο εδώ μονάχη σου θα μείνεις
και τους εννιά σου γιους στον τάφο θα τους θάψεις
πάνω από του Κωνσταντή το μνήμα θα σπαράξεις
“Κωνσταντίνε μεγάλε μου, γιε μου αγαπημένε,
όρκο μου' δωσες βαρύ την Αρετή να φέρεις,
όμως δεν τόνε τήρησες και την κατάρα μου θα
υποφέρεις.
Τι ήθελες την Αρετή να στείλουμε στα ξένα;;
τώρα χωρίς αυτή δεν έχω πια κανέναν.”
κι η γης όλη εσείσθηκε κι ο Κωνσταντής σηκώθη
την Αρετή να φέρει από τη Βαβυλώνα.
Κι εγώ ο Χάρος σαν την δω το θάνατο σκορπίζω
τις δυο γυναίκες αγκαλιά αιώνια κοιμίζω.

Β.Χ.

«cosmogenesis»

give love to me, my sole,

nurture me and sing to me.

let me morph into the nova of your dreams, and
I'll play the harp for the stars.

let us look into the abyss of the cosmos, stygian as ever,
and ponder our very existence.

my sun,

my moon and my stars,

why?

Constantinos Stratis

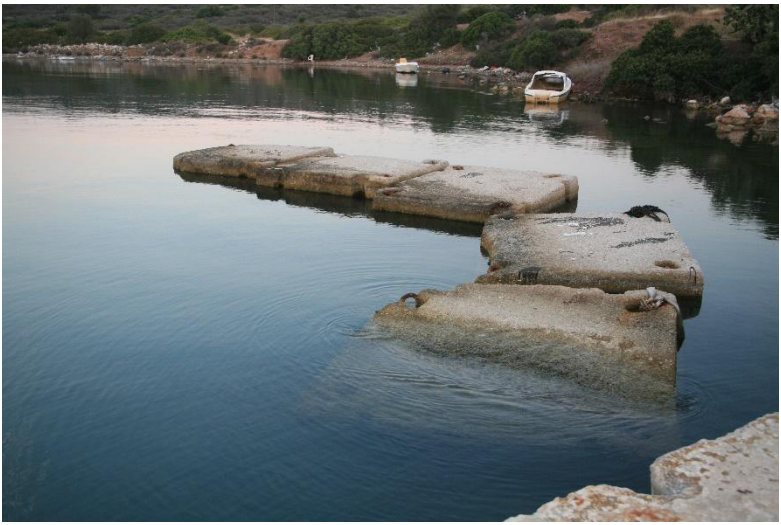

Η περασμένη αγάπη είναι σαν ένα παλιό αντικείμενο μέσα σε ένα σκοτεινό σκονισμένο δωμάτιο.

Έχεις παρατήσει εκείνο το αντικείμενο στο δωμάτιο για χρόνια και δεν το βλέπεις.
Όμως αν ανοίξεις το φως θα δεις ότι βρίσκεται εκεί.
Βρισκόταν εκεί όλα αυτά τα χρόνια και ας μην το έβλεπες.
Και ας μη σου χρησίμευε κάπου.
Όταν το πιάνεις στα χέρια σου αρχίζεις να θυμάσαι ωραίες αναμνήσεις...
Θυμάσαι που το έβλεπες στη βιτρίνα και το θαύμαζες.
Έβαλες ένα στόχο να το πάρεις,μάζεψες χρήματα,το αγόρασες.
Ένιωσες μία τεράστια ευτυχία όταν επιτέλους μπήκε σπίτι σου.
Με τα χρόνια όμως άρχισε να χαλάει,γιαυτό αναγκάστηκες να το βάλεις στην αποθήκη και να πάρεις κάτι καινούριο. Έχεις αγαπήσει το καινούριο αντικείμενο.
Παρόλα αυτά,τα καλά πράγματα κρατούν για πολύ καιρό αλλά όχι για πάντα...γιαυτό προσπάθησε να σκέφτεσαι θετικά.
Να θυμάσαι το χθες,να ζεις το σήμερα,και να σκέφτεσαι το αύριο με χαμόγελο.
Στη ζωή πολλές φορές θα αγαπήσουμε και πολλές θα πληγωθούμε,όμως όταν ένας άνθρωπος αγαπάει,ακόμα και αν περάσουν χρόνια,ακόμα και αν αυτή η αγάπη θεωρηθεί "νεκρή" ,πάντα κάπου μέσα μας θα είναι "ζωντανή" και θα μας αφήνει με πολλές αναμνήσεις.
Πρέπει όμως να μην νιώθουμε θλίψη και να προχωράμε στη ζωή χωρίς να παλεύουμε να ξεχάσουμε τι ζήσαμε στο παρελθόν.
Ότι έζησες δεν σβήνεται.
Ότι συνέβη στο παρελθόν έγινε για να σου φέρει κάτι καλύτερο στο σήμερα.
Και αν όχι στο σήμερα,τότε...στο αύριο.

Κωνσταντίνα Κοντού

Όλα αλλάζουν! Τίποτα δεν ήταν σταθερό κι ας έδινε την εντύπωση άκαμπτου ατσαλιού και τίποτα δε θα αποκτήσει αυτή την ιδιότητα! Λίγοι – η εξαίρεση - ανεβαίνουν έστω και με βασανιστικά αργό ρυθμό, θυμίζοντας ηλικιωμένο που αγωνιά να φτάσει στην κορυφή του βουνού λίγο πριν αποχαιρετήσει οριστικά την ψυχρότητα αυτού του κόσμου, ενώ άλλοι την ίδια στιγμή πέφτουν με ιλιγγιώδη ταχύτητα στο κενό. Σα να αποζητούν την απόκοσμη σιωπή που εξουσιάζει στο βάθος, εκεί που ο δρόμος τελειώνει απότομα… μέσα στην άβυσσο της τάφρου.
Μα σίγουρα κανένας δεν έμεινε στο ίδιο υψόμετρο!
Ακόμη κι αν δεν έφτασε ποτέ στο άκρο, κανένας δεν έμεινε ακίνητος. Και η κατεύθυνση ορίστηκε από τις πράξεις τους. Πάντα υπήρχε η δυνατότητα επιστροφής. Κάποιοι την αξιοποίησαν προς όφελός τους. Οι άλλοι … απλώς υπήρξαν ανόητοι.

Λήδα Τσακωνίτη

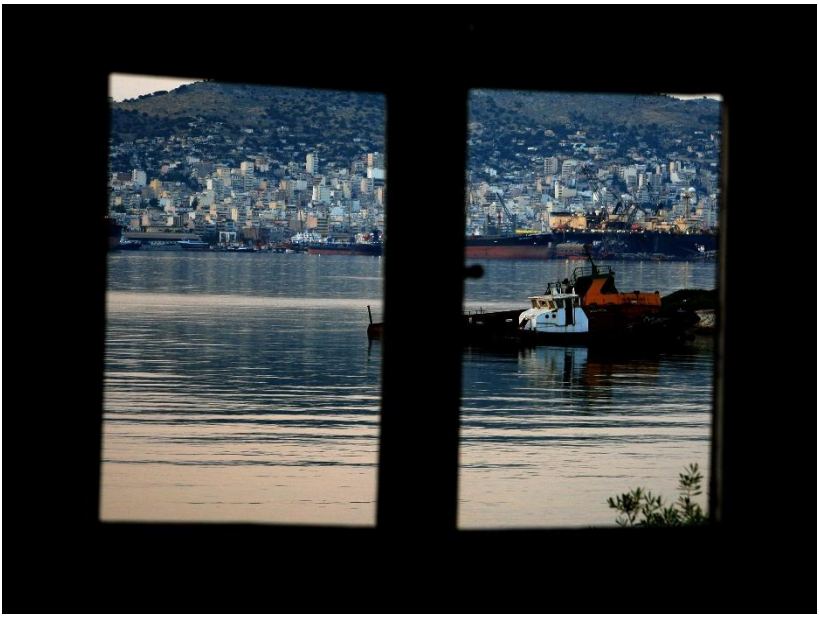

“Για την Ελιζ”

Βάλε τα βιολιά να παίζουν,
Όλα για την Ελίζ.
Η κοπέλα με τα μαλλιά της Νυξ.
Άσε τα τύμπανα να χτυπήσουν,
Γιατί το βήμα της Τερέσας προκαλεί δέος!
Ω Ελιζ.
Ω Ελιζ!
Για την Ελίζ κομμάτια γράφτηκαν
Και άντρες πέθαναν!
Για την Ελίζ βασίλεια έπεσαν,
Και οι αρίστοι μέτριοι
εγίνηκαν!
Για την Ελίζ έγινε τσακωμός,
Και για την Ελίζ γεννήθηκε ο θυμός.
Ω Ελίζ, πάλι λάθος πλήκτρο.

Κωνσταντίνος Στρατής

Άνθρωπε σοφέ,
ή μάλλον να πω ανόητε;
σε πόσα mol άραγε
μετράς την καλοσύνη σου;
Βρήκες μήπως
την Διακρίνουσα
της ψυχής σου;
επιτέλους βρήκες
σκοπό στη ζωή σου.

Γιατί οι αριθμοί αγαπητέ
είναι μονάχα απόδραση.
μονάχα στην σκέψη
των ανθρώπων θα νιώσεις
άτομο σωστό.
Μη κάνεις την επιστήμη
θρησκεία ανεξήγητη
και μη φονεύεις
τους θεούς των άλλων

Κωνσταντίνος Στρατής

Τα χρόνια πέρασαν αλλά οι άνθρωποι τραγουδούσαν ακόμη τη φτωχή Ακριβούλα που τόσο άδικα έχασε τη ζωή της. Σε ένα μακρινό νησί από τη Σκιάθο, στην Ικαρία,. Εκεί η Ακριβούλα ζει μέσα στη μουσική των ανθρώπων του νησιού όταν τραγουδούν...

Καημένη Ακριβουλα

χάθηκε και αυτή

πάλι έμεινε η Λουκαινα

μονάχη την αυγή

να ακούει το άσμα το βαθύ.

Η ψυχή της μαύρη θα γενεί

ο κόσμος της θα διαλυθεί.

Της πήρε ο χάρος τη χαρα.

τον ήλιο έσβησε με μια

για τούτη τη γριά

Θα μείνει μες στη μοναξιά

μονάχη να πονά.

Κακόμοιρη γριά για πάντα θα ρωτά

πώς χάθηκε στα ξαφνικά η εγγόνα της η μια...

Μανώλης Τσίγκος

Της Ακριβούλας που ΄φυγε νωρίς

Τριάντα χρόνοι πέρασαν που 'χασε τα παιδιά της
η γραία εθυμήθηκεν αντίκρυ στο αλώνι.
Δυο κορασίδες έθαψε και τρία παλικάρια,
είτα τον άνδρα έθαψε που ωσάν μικρή 'πανδρεύθη.
Κόρη μόλις επτά ετών ήτο η παρηγοριά της
κι η θυγατήρ της νεαρά, η μόνη που'χε μείνει.
“Μαν΄η μικρή 'ναι βάσανο, βοήθα να τη θρέψω”
λεχώνα καθώς ήτανε, της είπε μία νύκτα.
Κι η γραία δεν εκίνησε ούτε για μία μέρα
την κόρη αβοήθητη ν'αφήσει με το βρέφος
'κριβούλα το ονόμασαν, ισάξιο με χρυσάφι!
Αδικημένο απ'τον Θεό ως ήτανε κορίτσι
πόνους πολλούς θα βίωνε και μαύρη τύχη θα'χε.
Γι'αυτό κι η γραία Λούκαινα τόσο το αγαπούσε,
του εαυτό της έβλεπε στα σκοτεινά του μάτια.
Το μονοπάτιδιέσχιζε πένθιμα τραγουδώντας,
το παρελθόν σκεπτόμενη, τα ρούχα δια να πλύνη.
Ο ήλιος εβασίλευε, αγέρας δε φυσούσε,
αυλός βοσκού σιγόπαιζεστην κρύπτη παραπέρα
καθώς η γραία έπλενε στη θάλασσα τα ρούχα,
φώκη βόσκουσα εις τα νερά μαγεύθη 'πό τον ήχο.
Η νύχτα ήρθε κι αγκάλιασε ολόκληρη την πλάση
κι η εγγονή της Λούκαινας γύρευε τη μαμμή της.
Τον δρόμο διέβη γρήγορα τη γραία δια να ψάξει
δίχως να ξέρει από πού, έπρεπε να κινήσει.
Το μονοπάτι δύσβατο εις του γκρεμού το χείλος
κι η Ακριβούλα έπεσε στης θάλασσας το κύμα.
Στο σπιτικό σαν έφτασε η γραία δεν τηνε βρήκε
κι αμέσως ανταριάστηκε η δόλια η καρδιά της.
Πουλί μ'ανθρώπινη λαλιά τα νέα μεταφέρει
κι η γραία παίρνει τα βουνά το Χάρο ν΄ανταμώσει.

Λήδα Τσακωνίτη

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΑΡΕΤΟΥΣΑΣ

(*Μελετώντας τα όνειρα στον «Ερωτόκριτο» του Β. Κορνάρου)*

«Φροσύνη, καλή μου παραμάνα! Είδα ένα τρομερό όνειρο -ή μάλλον, εφιάλτη. Ταξίδευα, λέει, στη θάλασσα, όταν ξαφνικά εμφανίστηκε ένα μεγάλο σύννεφο και άρχιζαν να ακούγονται δυνατές βροντές και αστραπές κι εγώ ήμουν ολομόναχη σε ένα καράβι κρατώντας το τιμόνι. Προσπαθούσα να βοηθηθώ αλλά δεν μπορούσα, η καταιγίδα δυνάμωνε έως ότου βούλιαξε το καράβι κι άρχισα να πνίγομαι.

Καθώς πάλευα με τα κύματα, η θάλασσα ξαφνικά μετατράπηκε σε ποτάμι, το οποίο ήταν τόσο ορμητικό που παρέσερνε πέτρες, βράχους, ακόμα και δέντρα. Ενώ συνεχιζόταν αυτή η θαλασσοταραχή, μια βυθιζόμουν κάτω στον βυθό της θάλασσας και μια έβγαινα στην επιφάνεια. Το νερό στην επιφάνεια, ,καλή μου, έφτανε μέχρι το στήθος μου και παραπάνω, όμως είδα μπροστά μου ένα κομμάτι ξύλο και προσπαθούσα να γλυτώσω αλλά μάταια. Ο ουρανός άρχιζε να σκοτεινιάζει και δεν ήξερα πού να πατήσω, πώς να σωθώ! Το μόνο που μπορούσα να κάνω ήταν να παρακαλάω κλαίγοντας για βοήθεια.

Ξαφνικά, είδα να λαμπιρίζει κάτι στον ποταμό: ήταν μια δυνατή φωτιά την οποία την κρατούσε ένας άγνωστος που μου φώναζε να μην φοβάμαι και με πλησίαζε, μου έπιασε το χέρι, με βοήθησε σέρνοντάς με σε πιο ρηχά νερά, όπου με άφησε και χάθηκε σαν σκιά. Μόλις εξαφανίστηκε το χέρι, ένιωσα να ξαναβυθίζομαι και το νερό πάλι με σκέπαζε στην αρχή, μετά όμως σιγά σιγά άρχισε να χαμηλώνει η στάθμη του ώσπου έφτασε ως τα γόνατά μου. Τώρα πια δεν βούλιαζα, μπορούσα πια να στέκομαι, αλλά όχι να περπατήσω καλά-καλά, γιατί ζαλιζόμουν τόσο που δεν ήξερα ποια κατεύθυνση να πάρω για να βγω έξω από τον ποταμό. Φοβόμουν μήπως βρεθώ ξανά σε πιο βαθιά νερά και κινδυνεύσω πάλι να με παρασύρει το ποτάμι και το κύμα να με πνίξει!

Παιδευόμουν με την ζαλάδα μου μέχρι την αυγή και φώναζα στον ύπνο μου για βοήθεια! Μ’αυτή την αγωνία ξύπνησα! Τι λες κι εσύ, παραμάνα μου, είναι κακό το όνειρό μου, έτσι δεν είναι; Φοβάμαι πως κάτι τρομερό έχει πάθει ο Ερωτόκριτός μου κι ότι ποτέ δεν θα τον ξαναδώ!»

Ευδοξία Νατσολάρι
Α’ τάξη

Αν είσαστε αρρώστια, ποια θα θέλατε να είστε;

Τρίτη Γυμνασίου. Προτελευταία μέρα πριν τις διακοπές του καλοκαιριού. Κάθομαι από θρανίο σε θρανίο από τάξη σε τάξη όλη τη βδομάδα και χαζεύω στα μαθήματα με το βλέμμα μου καρφωμένο στο τοίχο του απείρου καθώς με ξεκαρφιτσώνουν οι φωνές των συμμαθητών μου. Δεν ξέρω αν είμαι πιο ώριμος από εκείνους ή απλά πιο σκοτεινός. Πότε δεν υψώνω τη φωνή μου.

Όλες οι Πέμπτες είναι βαρετές. Γαμώτο... Σαββατοκύριακο. Ήταν ανάγκη να ξεκινάνε οι διακοπές... Ως συνήθως περιφέρομαι στον χώρο των σκέψεων αναλύοντας διάφορα θέματα... καλά και κακά, μέχρι να φτάσουμε στην τελευταία ώρα της ιστορίας για να τελειώσει κι αυτή για να φύγουμε....

Όμως χτες συνέβη κάτι το οποίο ήταν πολύ παράξενο. Ο καθηγητής της ιστορίας δεν έκανε μάθημα, αλλά μας έβαλε ταινία για τον πρώτο παγκόσμιο καθώς είχαν σκαντζάρει τις ώρες με τον φιλόλογο.

Ωραία ταινία, πολλοί θάνατοι, πολλές αρρώστιες, πολλή βία. Μου αρέσουν αυτά γενικά. Όμως την επόμενη ώρα συνέβη κάτι ακόμα πιο παράξενο. Ο Πετρόπουλος, ο καθηγητής που μας έκανε έκθεση, μας έδωσε να γράψουμε ένα “άρρωστο” θέμα κι αν θέλουμε, μόλις τελειώσουμε, να φύγουμε. Είπε ότι την επόμενη μέρα θα τα διάβαζε όλα μέσα στην τάξη. Εγώ άρχισα να γράφω κι ούτε στο σπίτι σταμάτησα. Έγραφα κι έγραφα...

Και η επόμενη μέρα... ήρθε. Είχαμε ακριβώς το ίδιο πρόγραμμα. Μόνο που σήμερα θα γίνονταν κανονικά οι δύο τελευταίες ώρες κι όχι ανάποδα, και για να μην πολυλογώ έφτασε η έκτη ώρα. Έδωσα πρώτος το γραπτό μου για να διαβαστεί τελευταίο ή να μην διαβαστεί καν.
Είχα όμως ξεχάσει ότι τα μάτια του καθηγητή έτρεχαν σαν δρομέας των 100 μέτρων πάνω από τις λέξεις. Ειπώθηκαν πολλά πράματα. Για έμπολα για σεξουαλικώς μεταδιδόμενες

ασθένειες, για τρελά... . Αλλά τα περισσότερα παιδιά είχαν ξεχάσει το θέμα.

Το θέμα δεν ήταν: γράψτε και περιγράψτε μια αρρώστια. Το θέμα ήταν γράψτε ποια αρρώστια θα θέλατε να είστε.

Κι έτσι δυστυχώς έφτασε και το τελευταίο γραπτό...το δικό μου.

Του έριξε μία ματιά και μου φάνηκε ότι τα καρβουνιασμένα μάτια του με κοίταξαν και για μια στιγμή γυάλισαν...μας έδιωξε και μας έστειλε στην αυλή και πήγε το γραπτό μου στον διευθυντή κι εκείνος είπε να το διαβάσει ο Πετρόπουλος δυνατά σε όλη την τάξη μου. Έτσι κι έγινε και ήταν και ο καθηγητής της ιστορίας εκεί.

Κι άρχισε να λέει ο Πετρόπουλος: "Λοιπόν παιδιά όπως καταλάβατε ή τελευταία έκθεση ήταν του Λεωνίδα. Θα αρχίσω να διαβάζω για να δείτε και εσείς αλλά και ο καθηγητής της ιστορίας σας τι είναι μια “αρρώστια”. Είπε σχηματίζοντας εισαγωγικά με τα χέρια του κι άρχισε να διαβάζει.

"Κύριε Πετρόπουλε δεν ξέρω κι ούτε με ενδιαφέρει γιατί το κάνατε αυτό που κάνατε (ξέρετε εσείς). Λοιπόν με αφορμή τη χθεσινή ταινία μας βάλατε σε συνεννόηση με τον άλλο καθηγητή να γράψουμε αυτή την έκθεση...να το πω...δεν ξέρω πως να το πω για μια αρρώστια. Αρρώστια: από το α στερητικό και ρώμη που θα πει δύναμη. Αρρώστια θεωρείται η τρέλα... η κατάθλιψη, το κρύωμα, η χολέρα, ο πυρετός και πόσες άλλες ακόμα. Κάποιος άρρωστος κάθεται σπίτι και πίνει ζεστά ροφήματα και παίρνει χάπια για να γίνει καλά.
Όμως υπάρχουν και οι άλλες αρρώστιες όπως το aids, οι ηπατίτιδες και πολλές άλλες που δε θέλω να αναλύσω. Οι άνθρωποι που πάσχουν από αυτές, συχνά τις συνηθίζουν και εθίζονται σε αυτές. Θέλουν να χειροτερέψουν για να πεθάνουν καθώς δεν τις αντέχουν άλλο. Δεν τους κατηγορώ. Πιθανόν κι εμείς να το κάναμε στη θέση τους.

Λοιπόν δεν ξέρω αν η απάντηση θα σας ικανοποιήσει αλλά αν υπήρχε περίπτωση να είμαι μια βαριά ασθένεια στην οποία θα μπορούσε να εθιστεί κάποιος σε αυτήν, τότε..."

Ο καθηγητής έκανε μια παύση. Μια παύση δέκα δευτερολέπτων. Τα χειρότερα και πιο αργά δέκα δευτερόλεπτα της ζωής μου...πήρε μια βαθιά ανάσα και συνέχισε. "Τότε θα ήθελα να είμαι η ευτυχία. Ναι, κύριε και η ευτυχία είναι μια αρρώστια. Μια ωραία όμως και καλή αρρώστια. Θα ήθελα να είμαι η ευτυχία όλων των ανθρώπων μαζί μα και ξεχωριστά. Θα ήθελα να είμαι η ευτυχία, η χειρότερη αρρώστια για όλες τις άλλες αρρώστιες και για καθεμία ξεχωριστά. Ευτυχία είναι για πολλούς ένα σπίτι, για άλλους τα χρήματα και για άλλους μια οικογένεια. Όμως όλα αυτά είν' ευτυχία. Δεν ξέρω αν συμφωνείτε μαζί μου. Δεν ξέρω αν κανείς ποτέ θα συμφωνούσε μαζί μου. Αλλά νομίζω ότι η καλύτερη αρρώστια που θα μπορούσα και θα ήθελα να είμαι, είν' η ευτυχία κάθε ανθρώπου. Αυτά είχα να πω και σας ευχαριστώ που μου δώσατε ένα τόσο ωραίο θέμα."

Σταμάτησε να μιλάει. Είχε τελειώσει το κείμενο...Είχα φύγει... Δεν ήξερα και δεν ήθελα να μάθω πώς θα αντιδράσουν οι συμμαθητές μου. Κάποια στιγμή όλοι άρχισαν να ουρλιάζουν και να χειροκροτούν. Δεν ήμουν πολύ μακριά κι έτσι τους άκουσα.

Μια συμμαθήτριά μου έτρεξε και με πέτυχε στον δρόμο. Μου άρεσε πολύ αλλά δεν περίμενα ότι θα αρέσω κι εγώ σε εκεινη ... Αλλά τέλος πάντων... Με φίλησε κι αυτό που μου είπε ήταν πραγματικά το κάτι άλλο. Ήταν απερίγραπτη. "Είσαι η καλύτερη αρρώστια μου." Μου είπε.

Εκείνη την στιγμή ένιωσα κι εγώ πραγματικά πιο άρρωστος από ποτέ. Ένιωσα ευτυχισμένος...

Κωνσταντίνος Τσιλίρης

ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

Ήταν κάποτε ένα κορίτσι και ένα αγόρι, το κορίτσι ήταν 16 και το αγόρι 18 χρόνων. Μετά από λίγο καιρό τα δύο αυτά παιδιά ερωτεύτηκαν. Ο καιρός περνούσε κι η αγάπη τους άντεχε στον χρόνο, μέχρι που ήρθε η μέρα που θα έκλειναν δύο χρόνια μαζί. Το αγόρι αναρωτιόταν τι δώρο να κάνει στην κοπέλα. Το κορίτσι όμως ήταν πολύ στεναχωρημένο, γιατί έπρεπε να του ανακοινώσει πως σε δύο μέρες θα έφευγε στην Αγγλία για σπουδές. Όταν του το είπε, το αγόρι δεν ήθελε να το πιστέψει κι έφυγε τρέχοντας για το σπίτι του.

Την επόμενη μέρα η κοπέλα του τηλεφωνούσε συνεχώς, εκείνος όμως δεν απαντούσε. Του ήταν αδύνατο να δεχτεί πως θα έπρεπε να ζήσει μακριά της, ήταν τα πάντα για εκείνον! Έτσι, εκείνη τη μέρα δεν μίλησαν καθόλου. Το κορίτσι βυθιζόταν στη θλίψη και τον πόνο, που τον είχε ήδη χάσει. Το αγόρι τελικά αποφάσισε πως, όσο κι αν υπέφερε, έπρεπε να την αποχαιρετήσει. Θα πήγαινε, λοιπόν, το πρωί στο αεροδρόμιο, η πτήση της έφευγε σε μιάμιση ώρα.

Εκείνο το πρωί το κορίτσι ένιωσε δυνατή ζαλάδα και τάση για εμετό. Είχε μάθει ότι ήταν έγκυος, αλλά δεν είχε την ευκαιρία να του το πει. Αποφάσισε ότι δεν μπορούσε να φύγει, θα έμενε εδώ, μαζί του…

Το αγόρι έπρεπε να βιαστεί, να μη χάσει την πτήση. Έτρεχε με το αυτοκίνητό του κι όλο αύξανε ταχύτητα, χωρίς να σταματά ούτε στα φανάρια ούτε στα STOP, έπρεπε να την προλάβει! Είχε μόλις παραβιάσει έναν ακόμα κόκκινο σηματοδότη, όταν είδε το πελώριο φορτηγό να έρχεται καταπάνω του. Δεν πρόλαβε να αντιδράσει… Μεταφέρθηκε εσπευσμένα στο νοσοκομείο, αλλά οι γιατροί δεν μπόρεσαν να κάνουν τίποτα. Η καρδιά του ήταν ζήτημα λίγων πια ωρών να σταματήσει για πάντα…

Το κορίτσι το έμαθε απ’ τις ειδήσεις. Έτρεξε αμέσως στο νοσοκομείο, όρμησε στο δωμάτιο με δάκρυα στα μάτια κι

είδε το αγόρι της να την κοιτάζει έκπληκτο. Λίγα λεπτά μονάχα τους απέμεναν… Το κορίτσι του φώναζε, μες στους λυγμούς της, να μην την αφήσει, ότι είναι τα πάντα για εκείνη. Το αγόρι ένιωθε τόση λύπη, αλλά συνάμα χαιρόταν τόσο που την είχε δίπλα του και την άγγιζε, ήταν ευτυχισμένος, μπορούσε πια να φύγει…

Πρόλαβε να της ψιθυρίσει πως ήταν ό,τι καλύτερο του είχε συμβεί, αλλά έπρεπε εκείνη να προχωρήσει, να αγαπήσει ξανά, να ζήσει και για τους δύο. Το κορίτσι έκλαιγε απαρηγόρητο στην αγκαλιά του, τον παρακαλούσε να μην την αφήσει μόνη, να μη φύγει. Η αγάπη της, ο άντρας της ζωής της ξεψύχησε λέγοντάς της συνεχώς πόσο την αγαπάει κι ότι θα είναι πάντα μαζί της, ο φύλακας άγγελός της.

Μα η κοπέλα δεν είχε προλάβει να του πει ότι περιμένει το παιδί τους. Οκτώ μήνες μετά γεννήθηκε ο καρπός της αγάπης τους.

Μπουγιούκα Ηλιανή
Παπαγεωργίου Ζωή
Παπαδόπουλος Ανδρέας
Β’ τάξη

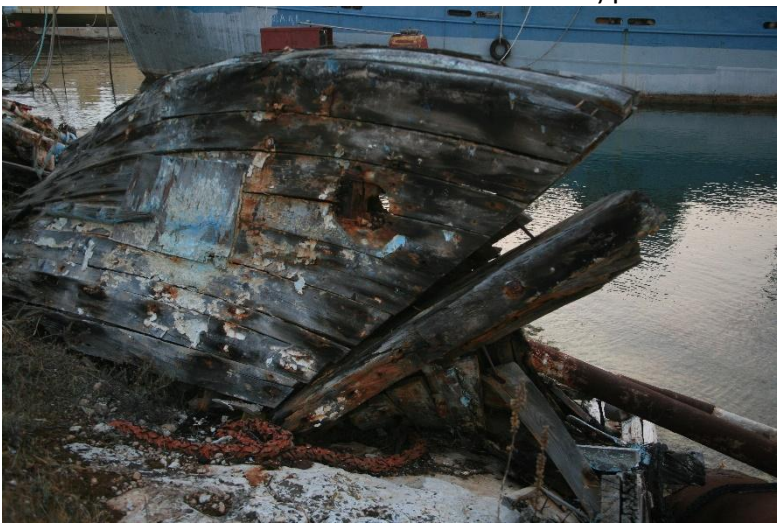

<u>Η Φόνισσα</u> (εναλλακτικό τέλος)

Η τελευταία επιθυμία

Η Χαδούλα, άλλη μια νύχτα, ψάχνει καταφύγιο για να κρυφτεί από τους αστυφύλακες που την ακολουθούν εδώ και μέρες. Αλλά σαν μεγάλη και σκληρή γυναίκα που είναι έχει ό,τι χρειάζεται για να μείνει κρυμμένη από τον οποιονδήποτε όσο θέλει. Επίσης, όλες αυτές οι φήμες που ακούγονται πλέον για αυτήν, έχουν κάπως κάνει τους αστυφύλακες να διστάζουν να προχωρήσουν σε δραστικές και δυναμικές αποφάσεις, δίνοντας έτσι ένα μικρό προβάδισμα στην γραία.

Το ίδιο βράδυ, η Φραγκογιαννού, όπως ετοιμαζόταν να ξαπλώσει σε ένα από τα πρόχειρα κρεβάτια που είχε συνηθίσει να φτιάχνει τις τελευταίες μέρες από φύλλα κι άλλα χορτάρια μέσα σε αναχώματα για να είναι ένα με το περιβάλλον της και να διατηρεί τη μυστικότητά της, κάπου εκεί αρχίζει να αναπολεί και να συλλογιέται όλα αυτά που συνέβησαν τις προηγούμενες μέρες. Όλοι αυτοί οι φόνοι, όλες αυτές τις σκέψεις που την οδήγησαν σε αυτό το αποτέλεσμα, σε αυτήν την κατάσταση. Βλέπει με μια αστραπιαία ματιά όλα αυτά τα χρόνια να περνούν από μπροστά της και όλα αυτά που έκανε, θεωρώντας τα σωστά. Ήταν σωστά;

-Ήταν σωστά; ψιθύρισε κι άρχισε σιγά σιγά να αποκοιμιέται.

Η νύχτα έμελλε να φύγει σε λίγες ώρες και να την υποδεχτεί η μέρα, καθώς ανέτελλε ο ήλιος. Όμως είχαν μείνει ακόμα αυτές οι λίγες ώρες. Υπήρχε ακόμη λίγο σκοτάδι και η γραία είχε ξυπνήσει. Σκεφτότανε. Σκεφτότανε τα ίδια, όπως πριν πέσει να κοιμηθεί την προηγούμενη νύχτα. Και δεν την είχαν αφήσει να ξεκουραστεί, την βασάνιζαν. Κάτι ακόμη μέσα της την ταλαιπωρούσε και την έτρωγε και ένιωθε ότι έπρεπε, πάση θυσία, να το τελειώσει. Να τελειώσει ό,τι άρχισε. Ήταν η τελευταία της επιθυμία.

-Καρδιά, αυτό είναι μια απόφαση, ίσως η τελευταία μου,

σκέφτηκε. Σηκώθηκε προσεκτικά και αθόρυβα από το πρόχειρο κρεβάτι που είχε φτιάξει και ξεκίνησε. Γυρνούσε πίσω.
-Ή θα κάνω αυτό που πρέπει να κάνω ή θα με πιάσουν και πιθανώς να με σκοτώσουν, τουλάχιστον θα προσπαθήσουν, είπε με καθαρή και αποφασιστική φωνή. Συνέχισε να περπατά μέσα στο σκοτεινό δάσος προσέχοντας κάθε της βήμα γιατί, αν και βράδυ, οι αστυφύλακες σίγουρα θα βρίσκονταν σε επιφυλακή. Κατάφερε και πέρασε από την ομάδα που την παρακολουθούσε από ένα μονοπάτι που μόνο αυτή ήξερε, αφού της το είχε μάθει η μάνα της και τώρα πια βρισκόταν ακριβώς έξω από το σπίτι της κόρης της. Κοντοστάθηκε, μα το ξεπέρασε. Έκανε ένα μεγάλο βήμα και μπήκε στο σπίτι της Δελχαρώς, κλείνοντας στη συνέχεια όσο πιο αθόρυβα μπορούσε την πόρτα, για να μην ξυπνήσει κανέναν. Όμως καθώς άρχισε και παρατηρούσε λίγο καλύτερα από το φως του σχεδόν πάντα αναμμένου φαναριού , που έφεγγε αδύναμα στο μισό περίπου σπίτι, είδε την Δελχαρώ να κάθεται στην καρέκλα, την ίδια καρέκλα που καθόταν η γραία όταν αποκοίμιζε το μωρό της κόρης της. Η Δελχαρώ την κοίταξε. Ξαφνιασμένη, μα και κάπως προετοιμασμένη για τον ερχομό της μάνας της είπε:
-Κάτσε μάνα.
Η Φραγκογιαννού, σίγουρα πλήρως ξαφνιασμένη από όλο αυτό , πήρε μια καρέκλα και κάθισε δίπλα της. Η Δελχαρώ τής εξήγησε πως σαν Σάββατο που ήταν ο Κωνσταντής είχε πιει λίγο παραπάνω -μάλλον πολύ παραπάνω- από το συνηθισμένο, συμπεριλαμβανομένων και των γεγονότων που είχαν προηγηθεί και είχε κάνει το σπίτι λίμπα. Έτσι εξηγούνταν και η γενική ακαταστασία που επικρατούσε στο σπίτι. Είχε φύγει από το σπίτι μάλιστα μέθυσος, φωνάζοντας ότι δεν ξαναπατάει το πόδι του εκεί.
-Δεν ξαναπατάω το πόδι μου ποτέ πια σε αυτό το αχούρι! , ήταν τα τελευταία του λόγια. Η Χαδούλα σκούπισε τα

δακρυσμένα μάτια της κόρης της και της ετοίμασε λίγο χαμομήλι, προσθέτοντας και ένα υπνωτικό βότανο που είχε μαζέψει από το δάσος. Το έδωσε στην Δελχαρώ και είπε:
-Πιες το κόρη μου και μηνυ, έχω κανονίσει για μας. Πιες το να κοιμηθείς λίγο για να ξεκουραστείς, επειδή σύντομα θα φύγουμε.
Η Δελχαρώ έκανε πως ήπιε το χαμομήλι και σε λίγα λεπτά έκλεισε τα μάτια της. Τότε άρχισε το σχέδιο. Η Φόνισσα άναψε μια φωτιά, σαν και αυτή που είχε ανάψει όταν ξενύχταγε με την εγγονή της, και πέταξε μες στο τζάκι την κούνια της. Έκλεισε τα πάντα στο σπίτι, εκτός από μια γραμμή που άφησε στο παραθύρι επίτηδες για να δει τον ήλιο για τελευταία φορά. Σιγά σιγά το δωμάτιο γέμιζε καπνούς, όλο και πιο πυκνούς. Λίγο πριν την τελευταία της πνοή, η Φόνισσα είδε μια ηλιαχτίδα να μπαίνει μες στο δωμάτιο, σχίζοντας τα σύννεφα καπνού και τυφλώνοντάς την, ακούγοντας έναν εκκωφαντικό ψίθυρο :
-Σε ευχαριστώ μάνα , τώρα καταλαβαίνω.

Βαγγέλης Βλάχος
Β’ τάξη

Πολεμώντας τους «βαρβάρους»

Της Εριφύλης Ρούσση Α3'

Είμαστε η πρώτη γενιά του 21ου αιώνα. Η πρώτη γενιά που μεγάλωσε, και συνεχίζει να μεγαλώνει, μέσα στην τεχνολογία. Τώρα οι γονείς μας ζητούν την βοήθεια μας στην κατανόηση κάποιας ηλεκτρονικής συσκευής. Να φανταστώ πως όλοι μας έχουμε ακούσει την φράση «*Παιδί μου, πώς στέλνω μήνυμα στο facebook; Πώς κλείνω τον φακό του κινητού μου;*» κι η αντίδρασή μας, φυσικά, τις περισσότερες φορές είναι να νευριάζουμε αλλά στο τέλος καταλήγουμε να τους βοηθάμε. Ανήκουμε στην πρώτη «ευφυή» γενιά που όμως καλείται να αντιμετωπίσει πολλές προκλήσεις.

Δυστυχώς, εμείς όπως και κάθε γενιά, συναντάμε αρκετά προβλήματα – «βαρβάρους» που μας αποτρέπουν από το να γευτούμε τις χαρές της ηλικίας μας. Καθημερινά βιώνουμε ένα «μαρτύριο» γνωστό κι ως ανησυχίες. Δεχόμαστε συνεχώς πιέσεις από παντού. Αρχικά από το σχολείο το οποίο μας «βομβαρδίζει» με χιλιάδες γνώσεις και θεωρίες , οι οποίες διαψεύδονται η μία μετά την άλλη και χρειάζεται να μάθουμε άλλες πιο πολύπλοκες. Επίσης το άγχος των βαθμών κι η αναζήτηση της τελειότητας σε αυτό το «*Πρέπει να είμαι ο καλύτερος –η από τους άλλους*.» μας μετατρέπει σε ανθρώπινα ρομποτάκια χωρίς ευαισθησίες και συναισθήματα. Η σημερινή κοινωνία αποτελεί κι αυτή έναν «Γολγοθά» για εμάς. Τι γίνεται με τις σχέσεις των ανθρώπων; Γιατί έγιναν ξαφνικά όλοι ψεύτικοι; Πού είναι η πραγματική αγάπη στον κόσμο μας; Όλοι μας έχουμε αρκετούς φίλους, και ακόμα περισσότερους «διαδικτυακούς» φίλους, αλλά πόσοι είναι αυτοί που θα μας σταθούν σε οποιαδήποτε δυσκολία βρεθούμε; Πόσοι θα χαρούν ειλικρινά με την χαρά μας ή την επιτυχία μας; Τώρα νοιαζόμαστε μόνο για τους «φίλους» - ακόλουθους στα μέσα κοινωνικής δικτύωση, δεν συναναστρεφόμαστε ειλικρινά με τους υπόλοιπους ανθρώπους γύρω μας.

Οι γονείς μας από την άλλη εμφανίζονται ως «μπαμπούλες» της επιτυχίας ! «Καλό» κάνουν, κακό δεν κάνουν. Όμως εμείς προσπαθούμε να φτάσουμε πιο ψηλά κι από την ίδια την τελειότητα ! Θέλουμε σε ότι κάνουμε να φαινόμαστε ως οι μοναδικοί που το κάνουμε σωστά. Κάποιες φορές , συμβάλλουν και οι γονείς μας σε αυτό, όχι μόνο εμείς. Άρα δεχόμαστε από παντού πιέσεις.

Το άγχος κυριαρχεί μέσα μας. Γιατί όμως το άγχος; Όταν καθόμαστε και παρακολουθούμε ειδήσεις συνέχεια, ακούμε για ανεργία, για πολέμους, για εγκλήματα και θανάτους, όχι μόνο ενηλίκων αλλά και νέων παιδιών με όνειρα. Ακούμε για ανεργία και αμέσως σκεφτόμαστε την «μάγισσα» ξενιτιά. Κάποιοι την θεωρούν και «μητέρα» που θα τους «ευλογήσει» με χρήματα και επιτυχία.

Όλοι αυτοί οι λογισμοί κι οι πειρασμοί μας ρίχνουν την ψυχολογία, μας δημιουργούν την εντύπωση πως είμαστε μικροί κι αδύναμοι και η ζωή θα μας κάνει ένα «μπαλάκι» το οποίο θα το πετάει από εδώ και από εκεί. Έχουμε όμως συλλογιστεί γιατί οι παλαιές γενιές στηρίζουν τις ελπίδες τους πάνω μας; Μας ενθαρρύνουν και μας δυναμώνουν γιατί πιστεύουν ότι εμείς θα καταφέρουμε να διώξουμε αυτή την μιζέρια από τον κόσμο. Θα κάνουμε ό,τι θεωρούμε αδύνατο, δυνατό. Αν πιστέψουμε λιγάκι και η ελπίδα φωλιάσει στις καρδιές μας και γίνει η «βασίλισσα» της ψυχής μας, θα μπορέσουμε να δούμε πράγματα που μόνο στα όνειρα μας φανταζόμαστε.

Τώρα, όσο είμαστε έφηβοι γεμάτοι όνειρα και ζωντάνια, ας παλέψουμε για ένα καλύτερο αύριο. Το μέλλον είναι μακρύ και γεμάτο όχι μόνο με δυσκολίες αλλά και ευχάριστες εκπλήξεις, δεν χρειάζεται να αγχωνόμαστε γιατί το άγχος μας κάνει αδρανείς. Ας επικεντρωθούμε στους στόχους μας και στα όνειρά μας και που ξέρουμε; Μπορεί η ζωή τελικά να υπακούσει σε εμάς, στους στόχους και στα όνειρά μας και να πάει με τα δικά μας νερά

Η Όπερα της Πεντάρας

Ο Μπέρτολντ. Μπρεχτ(1898-1956) έγραψε την Όπερα της Πεντάρας (The Three Penny Opera)το 1928, περίοδο με οικονομική , κοινωνική και ηθική κατάπτωση. Ο Μπρεχτ κατά βάση στηρίχθηκε στο κείμενο της ‘‘ Όπερας του ζητιάνου’’, του Τζον Γκέι, του 1728, μια μουσική παρωδία της αγγλικής κοινωνίας του 18ου αιώνα.

Η Όπερα της πεντάρας, παρωδεί ποιητικά και μουσικά την αστική κοινωνία της εποχής και ταυτόχρονα την ίδια την όπερα ως μουσικό είδος που προορίζονταν να διασκεδάζει και να ομορφαίνει μια άσκημη ζωή.

Η υπόθεση ξετυλίγεται σε ένα ψευτοβικτωριανό Λονδίνο – παραβολή για τη Γερμανία της Βαϊμάρης (1919-1933) – και αναφέρεται στις δολοπλοκίες δύο αντίπαλων συμμοριών: «Κατασκευής ζητιάνων» του κυρίου Πήτσαμ και «λευκής σαρκός» του ωραίου και βίαιου Μακ του Μαχαιροβγάλτη.

Ο κύριος Πήτσαμ εξαπολύει τον πόλεμο ενάντια στον Μακ, όταν ο τελευταίος «κλέβεται» και παντρεύεται την κόρη του κυρίου Πήτσαμ, Πόλυ, την οποία ο πατέρας της προορίζει να τον διαδεχθεί στην επιχείρηση με τους ζητιάνους.
Ο αστυνομικός διευθυντής συμπολεμιστής και φίλος του Μακ ναγκάζεται να τον συλλάβει, με αποτέλεσμα ο Μακ να

καταλήξει στην αγχόνη, όταν τον «πουλούν» έναντι χρημάτων στην κυρία Πήτσαμ οι ίδιες οι πόρνες του –με κορυφαία την Τζένη, με την οποία είχε ξεκινήσει την επαγγελματική του «καριέρα». Από την αγχόνη τον Μακ θα σώσει, την τελευταία στιγμή, ως από μηχανής θεός ο αγγελιαφόρος από τη βασίλισσα, που του απονέμει χάρη εν όψει της στέψης της.
Η Πόλυ, που έχει αναλάβει στο μεταξύ τη συμμορία του, επιδεικνύοντας μεγαλύτερο επιχειρηματικό δαιμόνιο τόσο από τον πατέρα της όσο και από το σύζυγο της, έχει επενδύσει τα κέρδη από τις πόρνες του Μακ σε τράπεζα.

ΜΑΚ : Όχι, όχι... όχι ακόμα. Ξεχάστηκα. Αγαπητοί θεατές, είναι έθιμο να λέει ο καταδικασμένος σε θάνατο δυο-τρεις τελευταίες κουβέντες, έτσι για να λευτερώσει την ψυχή του και να ταξιδέψει πιο λαφριά στους ουρανούς. Λοιπόν, αξιότιμες κυρίες και δεσποινίδες και κύριοι, όσο και να σας φαίνεται περίεργο, είμαι αθώος. Γιατί τι κακό μπορεί να κάνει σε τούτο τον κόσμο ένας φουκαράς κατεργάρης μπροστά στους μεγαλοκατεργάρηδες της γης; Πάω στην κρεμάλα επειδή έκλεψα δυο δεκάρες, κι αυτοί που κλέβουν τον ιδρώτα του κοσμάκη θα πεθάνουν στα κρεβάτια τους. Τι είναι η ληστεία μιας τράπεζας μπροστά στην ίδρυση μιας τράπεζας; Σκότωσα για να μη με σκοτώσουν, κι αυτοί που σκοτώνουν για να κερδίσουν έχουν αγάλματα στις πλατείες. Με πνίγει το δίκιο μου, μα δεν μπορώ να κάνω τίποτα. Είμαι μικρός και μ' έφαγε το ανάστημά μου.

Τι είν' η ζωή; Ένα ψέμα, μια αυταπάτη,
μια χίμαιρα, μια σκιά. Στιγμή στου απείρου
το χάος είν' ό,τι φαίνεται μεγάλο.
Γιατί η ζωή είν' ένα όνειρο, τι άλλο!
Και τα όνειρα, είναι όνειρο του ονείρου.

Καλντερόν ντε λα Μπάρκα,
Η ζωή είναι ένα όνειρο
Μετάφραση: Νίκος Χατζόπουλος

Η ζωή είναι μια αυταπάτη, ένα όνειρο.
Ζει ο καθένας το όνειρό του - σχεδόν μοναδικό- κι ας βλέπει ότι το κάνουν γύρω του και δεκάδες άλλοι.
Πιστεύει ότι ο εαυτός του είναι σημαντικός, κάνει σχέδια για το μέλλον. Αν έχει χρήματα ή κοινωνική θέση υψηλή, νιώθει ότι του επιτρέπεται να προσβάλλει ή να υποτιμά.
Όλα αυτά είναι απατηλά.
Αν τα σχέδιά μας ανατραπούν, αν ο άνθρωπος που μας στηρίζει χαθεί ξαφνικά; Τότε αντιλαμβανόμαστε πως όλα είναι ρευστά κι ότι αυτά που έχουμε ή πιστεύουμε για σταθερά μπορούν να αλλάξουν μονομιάς.
Εκεί λοιπόν βρίσκεται η δύναμη του καθενός. Να μπορεί να συνειδητοποιήσει ότι η ζωή είναι όνειρο και να μπορεί να ζήσει το κάθε όνειρο που βλέπει χωρίς να απογοητεύεται όταν έρχονται αναποδιές ούτε να νιώθει νικητής όταν η τύχη τον ευνοεί.
Η ζωή είναι ένα ταξίδι που περνά μέσα από διαφορετικά όνειρα, αρκεί να το ξέρουμε και να προσπαθήσουμε να μείνουμε
–όσο γίνεται-
ξυπνητοί
ζώντας το όνειρό μας.

Εριφύλη Ρούσση

* Η τραγωδία του Καλδερόν, Η ζωή είναι όνειρο (1631-35) πραγματεύεται τη σύγκρουση μεταξύ της ελεύθερης βούλησης και της προδιαγεγραμμένης μοίρας. Αγαπήθηκε σε όλη την Ευρώπη και θεωρήθηκε το κατεξοχήν αριστούργημα του ισπανικού θεάτρου. Ο μονόλογος του Σιγισμούνδου στο τέλος της β' πράξης είναι για τους απανταχού ισπανόφωνους ό,τι είναι για τους Άγγλους το περίφημο «να ζεις ή να μη ζεις» του Άμλετ.

ΠΟΙΗΣΗ ΠΟΙΗΣΗ ΠΟΙΗΣΗ

2019 Έτος Κωστή Παλαμά

Ο Κωστής Παλαμάς (1859-1943), είναι από τις κορυφαίες πνευματικές φυσιογνωμίες του νεότερου ελληνισμού. Γεννήθηκε στην Πάτρα από Μεσολογγίτες γονείς. Η οικογένεια του πατέρα του ήταν οικογένεια λογίων,με αξιόλογη πνευματική δραστηριότητα.

Στο Μεσολόγγι πήγε να μείνει, όταν έγινε οχτώ χρονών, οπότε έμεινε ορφανός από γονείς. Εκεί τελείωσε τις γυμνασιακές του σπουδές. Το 1875 ήρθε στην Αθήνα και γράφτηκε στη Νομική σχολή. Τα γράμματα, η ποίηση, η κριτική, η τέχνη τον απασχολούσαν τόσο, ώστε τελικά εγκατέλειψε τις νομικές σπουδές, για να αφοσιωθεί στη λογοτεχνία.

……

Σβυσμένες όλες οι φωτιές οι πλάστρες μέσ' στη Χώρα.
Στην εκκλησιά, στον κλίβανο, στο σπίτι, στ' αργαστήρι,
παντού, στο κάστρο, στην καρδιά, τ' αποκαΐδια, οι στάχτες.
Πάει κι ο ψωμάς, πάει κι ο χαλκιάς, πάει κ' η γυναίκα, πάνε
τα παλληκάρια, οι λειτουργοί, και του ρυθμού οι τεχνίτες,
του Λόγου και οι προφήτες.
Τα χέρια είναι παράλυτα, και τα σφυριά παρμένα
και δε σφυροκοπά κανείς τ' άρματα και τ' αλέτρια,
κ' η φούχτα κάποιον ζυμωτή λίγο σιτάρι αν κλείση,
δε βρίσκει την πυρή ψυχή ψωμί για να το κάμη.
Κι από κατάκρυο χόβολη μεστή η γωνιά, κι ακόμα
και πιο πολύ από τη γωνιά που του σπιτιού η καρδιά είναι,
κακοκατάντησε η καρδιά του ανθρώπου. Κρίμα. Κρίμα.
Σκοτεινό ρέπιο κ' η εκκλησιά, και δίχως πολεμήστρες
το κάστρο και χορτάριασε κ' έγινε βοσκοτόπι.

Από τη Φλογέρα του Βασιλιά

1ο ΓΕΛ Περάματος

http://1lyk-peram.att.sch.gr

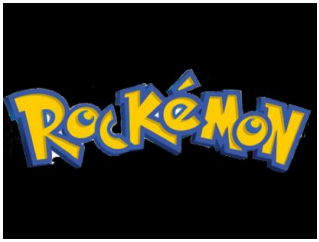

Λογοτεχνική Εστία

Του 1ου Γενικού Λυκείου Περάματος